

ліпеня 2020 г. у Базіліцы Агоніі на Аліўнай гары ў Іерусаліме падчас урачыстай літургіі ў гонар Найдаражэйшай Крыві Хрыста кусташ Святой Зямлі а. Франчэска Патан OFM рассыпаў на Скале агоніі пялёсткі чырвоных руж як сімвал крыававага поту Збаўцы. Да 1969 года 1 ліпеня з'яўлялася асаблівым днём святкавання Найдаражэйшай Крыві Збаўцы. Гэтая ўрачыстасць была ўстаноўлена ў 1849 годзе папам Піем IX. У 1933 годзе папа Пій XI узняў яе да рангу свят першага класа ў памяць 19-ці стагоддзяў, якія мінулі з часу праліцца Найсвяцейшай Крыві за чалавецтва.

†

У 1960 годзе папа Ян XXIII апублікаваў апостальскі ліст “*Inde a Primis*” аб пашырэнні набажэнства ў гонар Найдаражэйшай Крыві Пана Нашага Езуса Хрыста як неабмежаванай крыніцы духоўнага плёну і леку супраць зла, якое мучыць чалавецтва. Гэта было заахвочваннем вернікаў ушаноўваць Кроў Хрыста на працягу ўсяго ліпеня і разважаць над таямніцай пра Яе неверагоднае багацце і бязмежную каштоўнасць. Менавіта папа Ян XXIII ухваліў літанію да Найдаражэйшай Крыві Пана Езуса.

Гэтае набажэнства мае сваю падставу ў Божым слове. Верагодна, сёмы месяц года быў абранны для гэтай высокай мэты невыпадкова. Лічба 7 сімвалізуе дасканалы Божы твор. У Старым Запавеце святар у храме маліў аб адкупленні сябе, свайго дому і ўсяго люду Ізраіля, 7 разоў акрапляючы алтар кроўю цяляці і казла (параўн. Лев 15, 19).

Падобным чынам і Езус Хрыстус, Найвышэйшы Святар, складаючы ахвяру за грахі Адама і ўсяго чалавецтва, 7 разоў праліў сваю Кроў. Упершыню гэта адбылося на Аліўнай гары, калі “пот Яго быў, быццам кроплі крыві” (Лк 22, 44). У Эдэмскім садзе Адам супрацьстаяў Божай волі. Ён аддаў права панаваць на зямлі сатане і наклікаў праклён. “Праклятая будзе зямля праз цябе, у цяжкай працы будзеш здабываць ежу з яе ва ўсе дні жыцця свайго. Цёрні і асот яна будзе табе расціць, і ты будзеш есці палявыя травы. У поце аблічча свайго будзеш спажываць хлеб” (Быц 3, 17–19). У Гефсіманскім садзе Божы Сын падпрадаваўся волі Айца Нябеснага, нягледзячы на бачанне жорсткіх пакут: “Ойча, калі Ты жадаеш, адхілі ад Мяне гэты келіх. Але не Мая воля, а Твая няхай станеца!” (Лк 22, 42) – і сваім крыававым потам адкупіў тое, што страціў Адам.

У чарговы раз наш Збаўца праліў Кроў у доме першасвятара Каяфы, дзе яго штурхалі, зневажалі, білі кулакамі па твары, плявалі на Яго, высмейвалі (параўн. Мк 14, 65), дзе вырывалі Яму бараду (параўн. Іс 50, 14), каб праз гэту пакуту ачысціць вобраз чалавека ад усяго сораму, прыніжэння і абраз, а таксама вярнуць чалавечую годнасць. Затым

Езус праліў шмат Крыві, калі Яго цела бязлітасна бічавалі пры пакутным слупе. “Настолькі знявечаны быў, як ні ў кога, выгляд Ягоны, а постаць Яго не нагадвала чалавечай” (Іс 52, 14), каб кожны з нас мог перажыць фізічнае аздараўленне цела ад усіх хвароб. У чацвёрты раз Кроў пралілася ў прэторыі перад Пілатам, калі салдаты паклалі на галаву Божага Сына цярновы вянок, каб мы ацалялі розум. Па-пятае, Кроў з прабітых рук павінна была абмыць і блаславіць працу нашых рук. Ногі, у сваю чаргу, былі прабітыя, каб мы маглі хадзіць у праўдзе і святле Евангелля, а зямля, на якой стаяць наши ногі, была ачышчана, асвечана і вырвана з моцы д'ябла.

У апошні, сёмы раз, Кроў і вада Збаўцы выліліся без астатку, калі Яго бок прабілі дзідай (параўн. Ян 19, 34), да нараджэння Касцёла, духоўнага адраджэння чалавека і ацалення душы. Так жа, як Ева была створана з боку Адама як яго нявеста, так і Касцёл Хрыстовы паўстаў з адкрытай раны ў боку Езуса. Аднак калі Ева пайшла за хлуснёй нячыстага духа, то разам з Крою і вадой Збаўцы Яго нявеста атрымала святога і чистага Духа, каб магла слухаць праўду, не блукаць у цемры, не паддавацца спакусам і заставацца вернай свайму Жаніху. Кроў Адкупіцеля, асушаная да апошняй кроплі, дае нам таксама неабмежаваныя крыніцы Божай любові і міласэрнасці. Здзейсненае так адкупленне было поўным і дасканальным. Таму на зямлі няма іншай каштоўнасці, большай за Кроў Езуса Хрыста. Яна ачышчае, асвячае, прабачае, апраўдвае, аднаўляе, лечыць раны душы, ламае праклёны і зняволенне, ахоўвае ад няшчасцяў, абараняе ад разбуральных сіл цемры і дае нам уладу над імі, умацоўвае нашу волю, падтрымлівае на жыццёвым шляху, перад Богам, адкрывае Неба, гарантую Божыя абяцанні бласлаўлення і заўсёды на баку чалавека. Яна заслугоўвае самай высокай пашаны і славы Божага народа.

У 1969 годзе, пасля II Ватыканскага сабору, папа Павел VI унёс змены ў літургічныя каляндар. Урачыстасць у гонар Крыві Пана была аб'яднана ў Паўсюдным Касцёле з урачыстасцю Найсвяцейшага Цела Хрыста, званай у народзе Божым Целам.

У цяперашні час старая традыцыя захавалася толькі ў санктуарыях Найсвяцейшай Крыві Пана і супольнасцях ксяндзоў місіянераў і сясцёр адаратарак Крыві Хрыста. Тым не менш, кожны вернік, ведаючы яе магутную сілу, можа і павінен працягваць прытрымлівацца закліку папы Яна XXIII і на працягу ўсяго ліпеня асаблівым чынам адараваць і маліцца да Крыві Адкупіцеля, просічы спыніць жахлівую эпідэмію і блаславіць чалавецтва.